

Verden 5.10.33

Gutten var nær innbrent, idet han av frykt for følgerne av sin handling vilde gjemme sig i la- den og først fantes i siste øie- blikk.

Vi og de andre.

Ethvert politisk parti har naturligvis en fortid, det er stolt av. Det har således også det norske høire. Det er bare det å bemerke, at det ikke er sin egen fortid, det er stolt av. Det er venstres!

Nu er det åreforkalkede parti nådd frem til 1884 og parlamentarismen — akkurat i det øieblikk, da man i alle andre land hinner den overbord!

101851

Apropos parlamentarismen. For en 40 år siden, da vi enn hadde et høireparti, blev engang høiretingmannen, borgermester Rynning, kalt til orden for en ytring, som av presidenten stempledtes som uparlamentarisk.

«Meget mulig» svarte hr. Rynning lynkjapt, «men sannheten er ikke alltid parlamentarisk, hr. president!» Nettop.

Det er ikke høires møter, som blir forstyrret av kommunistrampen (også kalt «arbeidernes avantgarde») — det er «Nasjonal Samling»s.

Fotopurrelsene — for å bringe et mildt uttrykk — skjer med arbeiderpartiledernes samtykke og velsignelse.

Det viser hvem det er som de herrer frykter, samt hvilket forferdelig sludder det er, når Hambropressen betegner oss som et halvt sosialistisk parti.

Velgerne bør legge merke til det!

N. S. er et eget norsk nasjonalt parti med sitt eget program og sin egen ideologi og aldeles ikke noen filial av det tyske nazistparti — slikt som perfid og sjofel agitasjon fra våre motstanderes side ynder å fremstille det. Vi er ikke ansvarlige for eller sympatiserer med de Hitlerske brutaliteter og dumheter.

Hvad vilde vårt høireparti sagt, om det i sin tid uten videre var slått i hartkorn med det stupide erke-reaksjonære tyske høire med dets militarisme, protektionisme og klerikalisme?

C. B.

Kyrkja og folket.

Kyrkja ho er eit gammalt hus

lankar ovrar seg i hugen og i forkynnaren og forkyningi vert krids- sara. Våpenglamen fyller sjell, difor nyt ein ikkje gleda og signingi under del høge kvelvingar.

Ungdomen fer lite på kyrkjeveg. Det er for keldsamt å sitja i kyrkja, høyrer ein; der er for lite av sensasjonar og av slikt som kann pirra nervane. Difor rømer mange av dei unge frå ålvoret. Klokkeklangen fær ikkje fylla hugen med heilag dragnad; difor vandrar dei dit der dei kann få uppleva det mest hervespannande. Dette er eit syrgjeleg tidartekn at dei unge sjelene skal verta rana og herja av njetingsssykja og andre laster. Det vert lite att av blomane når sjelebotnen vert so herja. Lendet vert bleikt og fatigt og uppdrifti litt og skral. So vert det ein hop av vinglande, viljelause menneske «som vet ei hvor hen». Difor må eit vårver vitja dei norske grendene, so isen kann tina og sjelestrengene tek til å skjelva når malmklokka syng. Klokkeklangen må få same makti som fyrr, so dei trollbundne kann verta løyste og at ordi at Grundtvig vert røyndom for alle: «Kirkeklokke moderskjød for klangen som er mig langt mer enn strengelek. Toner dine kappedes om rangen for mitt øre tidt og i min barm.»

Ungdom.

Hollywoods undergang

Stjernene forlater den synkende skute.

Hollywood — filmens eldorado — på retur — verdenskrisen har lagt sin klamme hånd på dette lykkens land. Dette stedet, som gjennom den rekk år har vært det magiske centrum — en verdenshellighet — går etter sist beretninger sin undergang imøt.

Intet er så lunefullt som filmen — alt som er dens. Den gir og sluk millioner og det var jo klart at foretagende som Hollywood, som re bortsett fra de reelle verdier dog v satt op med en god porsjon amerikansk bluff måtte falle for verdens krisens fangarmer.

Glansen er hurtig gått av sar Gertrud. I de siste par årene har store regissører, de berømte stjerner måttet venne sig til i timevis å ver på sine lønninger og for hver må bli satt ned med gasjen, og efterhånden begynte man også ute omkring verden å miste troen og tilliten.

Hvad bli

vard

nem tidene. De store linjer og de store utsyn i Knut Hamsuns bok gjør den til en av de praktfulleste i den lange rekken av hans romaner. Og så er den dertil fylt av denne ustanselige underfundige ironi over tiden og menneskene som får en til å klukke over andres merkeligheter og se sine egne i klart lys. Et opkomme av komikk med slike funn som «Gammelmoderen», konen til Theodor på Bua, som er så ung og gal høit oppe i årene at hun både får risp av kniven til tater Alexander og ender med å gifte sig med apotekereren. Og der er videre hennes sønn konsulen, Gordon Tidemand, herre til Segelfoss Gaard, en mann med bil og motorbåt og mangfoldige andre nyttige påfunn. Her er sladder og kortenspill og rangel og bankkrise og arbeidskamper. Og midt i alt sammen August som den inspirerende kraft, forelsket så han lar sig omvende og døpe i fossen vinterdag, tilslutt en riking med råd til å realisere en fantastisk flyveide til øre for ho Cornelia som likevel forsmår den gamle kroppen for en ung gutt.

Så myldrende av liv, så fortryllende rik på humor og handling er «Men Livet lever»!

Bygdefolkets Kirsehjelp.

Er landsfolket klar over, at der ikke eksisterer noe som heter B. K. lengere? Nu må alle krisefolk forstå, at Lien har slått en strek over hele B. K.

Det går som en rød tråd gjennom alle våre arbeide for B. K.